Автор: Unsvet
27.04.2015 17:36 -

Легенда про Юхремову криницю

Давно те було. Часу відтоді стекло більше, ніж води. Жив у селі Маринівка дід Юхрем. Був добрим та щедрим. Завжди допомагав людям, а малечу пригощав запашним медом, яблуками та грушами. Рідні не мав, окрім хворої сестри Мотрі, яка мешкала в сусідньому селі. Незважаючи на свій похилий вік, дідусь щонеділі вирушав у гості до сестри.

Одного спекотного літнього дня дідусь поспішав до Мотрі. Він дуже втомився і тому вирішив відпочити. Знайшов собі місце в холодочку, щоб сонце не пекло його сиву голову. Відпочиваючи, розглядав дорогу, якою завжди ходив. І раптом йому на думку спало, що можна скоротити шлях, якщо піти під гору, уздовж лісу. При ньому завжди була палиця, яку брав із собою в дорогу. Під самою горою шлях перекрило болото, про яке дідусь нічого не знав. Він вирішив перейти його. І раптом, коли занурив палицю у болото, на тому місці з'явився струмок. А якщо струменем б'є вода, то тут має бути справжнє джерело. Дідусь спустив воду, вичистив дно і стіни від намулу. Дбайливо обклав камінням і залишив напис: “Смакуйте, люди добрі, цю водицю та згадуйте діда Юхрема.”

Ціле літо, навіть під час засухи, тече вода у Юхремовій криничці. Кожний подорожній зверне сюди, щоб втамувати спрагу. Вода тут смачна. У спеку чим більше її п'єш, тим більше вона здається смачнішою і холоднішою, аж зуби від неї ломить. Як прислухатись чи прикласти вухо до краю кринички, то чути звуки: ніби десь із глибини лунає мелодія. Вважається, що вода з цієї кринички жива, тобто свята, цілюща. Вона здатна виліковувати найрізноманітніші недуги. На Зелені свята та Пасху люди організовують хресні ходи до кринички. Зимою, навіть за найлютіших морозів, вода тут не замерзає.

З тих пір пройшло багато часу. Давно вже немає на світі дідуся, а криничка живе. А разом з нею живе добра і нестаріюча людська пам'ять про діда Юхрема. Люди дбають про джерело, смакують його цілющу воду та з вдячністю згадують дідуся.